

ဘဝက ဟာသ ဆန့်တယ်
Life is like a Humour

ဟာဟာ့

ညိုချော စာပေ

ဟာဟ-၁ အတွက် မုဒိတာ
မောင်အေးကို (ပေါင်းတလည်) ၊

ဘဝက ဟာဟ ဆန်လွန်းလှသလို တစ်ခါတရံလည်း ဘဝဆန်လွန်း
နေပြန်၏။ ထို့အတွက် ဘဝက သရော်ဖွယ် ဖြစ်နေသည် မှာ အမှန်။ ဘ
ဝ၏ အနိမ့်အမြင့်၊ အလှည့်အပြောင်း အကွေ့အဝိုက်များက ကျွန်တော်
အပါအဝင် စာရေးသူများ ၏ ရင်ကို ရံခါ ပါးပါးလျလျ ထိတတ်သလို၊ ရံ
ခါ စူးစူးရှရှ ထိတတ်ပြန်သည် ။ ထို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ၏ ဘဝဆိုင်
ရာ ထိရခံစားမှုများကို စာတစ်တန်၊ ပေတစ်ဖွဲ့ ရေးသားတင်ပြလိုစိတ်
များ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာတတ် သည် မှာ အမှန်။ တစ်ဖက်က ပြန်ကြ
ည့်တော့လည်း ယနေ့လို ဂလိုဘယ်လိုက် ဇေးရှင်းခေတ်ကြီးထဲက စာ
ဖတ်သူများ အတွက် အချိန်ဆိုသော အရာမှာ ရွှေထက်ပင် ရှားပါးနေတ
တ်ပြန်သည် ။ စာပေကို မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားသူ ဖြစ်နေ စေကာမူ စာ
ဖတ်ရှုခြင်း ဆိုသော ကိစ္စတစ်ခု အတွက် အချိန်ကုန်၊ အလုပ်ပျက် ခံနိုင်
ရေးမှာ အနည်းနှင့် အများ အခက်အခဲ ရှိနေတတ်ပြန်သည် ။

သို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ၏ ခံစားချက်နှင့် တင်ပြမှုများက လိုရင်း
တိုရှင်း ဖြစ်နေဖို့ လိုသည် ။ တစ်ချက်တည်း၊ တစ်ကွက်တည်းဖြင့် စာ
ဖတ်သူ၏ ရင်ကို လှုပ်နှိုးနိုင်ဖို့ လိုအပ်သည် ။ သည် တော့....

တစ်ကွက်မိ၊ တစ်ချက်ထိ ဘဝ ရသ ဟာသ ဝတ္ထုတိုများ စင်ပေါ်

ရောက်လာဖို့ လိုအပ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဘဝ ရသ ဟာသ ဝတ္ထုတိုများ စင်ပေါ် ရောက်လာရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ စွမ်းသမျှ ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ ။

ယခု ဘဝ ရသ ဟာသ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် အမှတ်(၁)က စာဖတ်သူ ရင်ကို ထိရှ လှုပ်နှိုးနိုင်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့ အပြည့်အဝ ယုံကြည်နေမိသည်။ ။

ထိုယုံကြည်ချက်နှင့် အညီ အမှတ်စဉ် (၁)သာမက အမှတ်စဉ် (၂)၊ အမှတ်စဉ် (၃)... အမှတ်စဉ် (၁၀)၊ အမှတ်စဉ် (၁၀၀) မှ သည် အမှတ်စဉ် ပေါင်း များ စွာ အထိ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားတင်ပြနေဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။ ။

ဘဝ ရသ ဟာသ စာပေများ ထာဝရ တည်တံ့နိုင်ပါစေသတည်း။ ဘဝ ရသ ဟာသ စာပေဖန်တီးသူများ စွာ ထာဝရ ရှင်သန်မွေးဖွားနိုင်ပါစေသတည်း။

လေးစားလျက်
မောင်အေးကို(ပေါင်းတလည်)

* * *

ဟာဟ-၁ အတွက် ရင်တွင်းစကား

၊ မောင်ဩလေး ၊

ဘဝမှာ အမောတွေ ရှိပါတယ်။ တချို့က တစ်ယောက်တည်း မောတယ်။ တချို့ အစုအဖွဲ့လိုက် မောတယ်။ တချို့က သိသိသာသာ၊ တချို့က တိတ်တဆိတ်...။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်နေပါစေ။ ဟာဟက ဆေးတစ်ခွက် ဖြစ်စေ လိမ့်မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပါတယ်။

ဒီဆေးကို ဖော်စပ်ရာမှာ ပူးပေါင်းဝန်းရံ ရေးသားပေးတဲ့ မောင်နှမတွေကို အရမ်း ကျေးဇူးတင်မိတယ်။ ဘယ်အရာမှ မလွယ်လှဘူးဆိုတာ အားလုံး သိကြပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ခက်ခဲလှတဲ့ အရာတွေကို လူငယ်တွေ၊ ဆရာ သမားတွေက တတ်စွမ်းသလောက် ဖန်တီးကြတယ်။ ဟာဟ-၁ အတွက် ပင်ကို အသိပညာ၊ ပင်ကို လုံ့လ၊ ပင်ကို အတတ်ပညာ အားလုံးကို ရှိရှိသမျှ ထုတ်သုံး အသုံးတော် ခံပေးခဲ့တယ်။ (လွန်စွာ ကျေးဇူးပါ)

ကျွန်တော် ယုံကြည်တာ တစ်ခု ရှိပါတယ်။ စာပေရေစီးကြောင်း ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းပဲ စီးစီး၊ ‘ဟာဟ’က ရပ်တန့်သွားလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ပါပဲ။

ရယ်စရာ ရှိတာ ရယ်လိုက်ပါ။ ပြုံးစရာ ရှိတာ ပြုံးလိုက်ပါ။ ငိုစရာ ရှိတာ ငိုလိုက်ပါ။ သင် အလိုက်သင့် စီးမျောဖို့ ‘ဟာဟ-၁’ က သင့်နှလုံးသား ဆီကို အရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်လို့ ပဲ ပြောလိုက်ပါရစေ။

မောင်သြလေး

မောင်အေးကို(ပေါင်းတလည်)၊ ကျော်ထွန်းဦး

မော်မော်မောင်နှင့် မောင်သြလေး တို့ မှ
ရွေးချယ် စုစည်းသည်။

မခွဲချင်
နိုင်ကြည်သားနေ

ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသည့် လေမို့ထင်။ အေးတမြမြ ရှိ လှသည်။ ။ ခင့်ဆီက သနပ်ခါးရနံ့လေးက လေနှင့်လိုက်တိုင်း နှာခေါင်းဝမှ မွှေးတမြမြနှင့် ။ ခင်က သူ့ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ကျနေသည့် ကျွန်တော့်လက်ကို တင်းတင်းရင်းရင်း ကိုင်ထား၏။ ခင့်၏ နားသယ်စပ်ကလေးကို ကျွန်တော် ငေးမောရင်း အနာဂတ် ပန်းချီကားကို အလှဆုံး ခြယ်မှုန်းနေမိသည်။ ။ လေပြေ တို့ သည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားကို အလိုက် မသိ တိုးဝင်နေ၏။

" မောင် "

" ပြောလေ ခင် "

" မခွဲချင်ဘူးမောင်ရယ်၊ ခွဲရမှာ ကြောက်တယ် "

" အို... ခင်လေးရယ်... "

ကျွန်တော်က ချစ်သူ၏ နဖူးကို အကြင်နာဆုံး နမ်းလိုက်၏။

ကျွန်တော်နှင့် ခင် စကားသံတွေ တိတ်ဆိတ်နေကြသည် ။ ထိုစဉ် က နံဘောင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ သီချင်းက ပျံ့လွင့်လာသည် ။

" ခွဲရခါနီးမှ ... လုပ်ရက်နိုင်တယ်... တစ်ခါမှ တောင် နမ်းခွင့် မပေးသူရယ် "

တော်သေးရဲ့ ။ ခင်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို နမ်းခွင့်ပေးသားဟု စိတ်ထဲမှ ပြောဖြစ်သည် ။ ခင်ကလည်း သီချင်းကို နားစွင့်နေရာမှ -

" မောင်... ခင်လေ ခွဲဖို့ အတွက် မတွေးရဲဘူး "

" အချစ်ရယ်... ကံတရားအတိုင်းပါပဲ။ မခွဲချင်ရင် မခွဲရပါဘူး "

" တကယ်လို့ များ ခွဲရမယ်ဆိုရင် "

" ခင်ရယ်... တွေးမနေပါနဲ့ "

ခင်က ကျွန်တော့်ကို သိပ်တွယ်တာသည် ။ မိန်းမပီပီ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ် တတ်သည် ။ အားငယ်သည် ။ ကျွန်တော့်အတွက်ဆို သူ့အသက်ကိုပင် မနှမြောဟု ပြောဖူးသည် ။ အဲသည် လို ပြောဖူးသည့် ခင် အကြောက်ဆုံးက ခွဲရမှာ ကိုပင်။

" မောင် "

အတွေးမဆုံးခင် ဝင်လာသော ခင့်အသံ။

" ပြောလေ ခင် "

" ခင် မခွဲချင်ဘူး၊ နော်... မောင် "

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ကို အသေအချာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

" မခွဲချင်လည်း ရိုးရိုးမွေးပေါ့ကွယ် "

ဟု ဆိုကာ ခင်ဗိုက်လေးကို ယုယုယယ ပွတ် လိုက်လေသည် ။

နိုင်ကြည်သားနေ

ခိုးစားဦးမလား

ဈာန်ဇာနည်

ကိုသာကျော်တစ်ယောက် ငါးရုံခြောက်ပြားတွေကို ရေစင်အောင် ဆေးပြီး ဆန်ခါထဲမှာ စီထည့်လိုက်တယ်။ ညကတည်းက ငါးခြောက် ခွဲ၊ ဆားလူးပြီး နှပ်ထားတဲ့ ငါးရုံခြောက်ပြားတွေက ဆန်ခါသုံးချပ် အပြည့် ပဲ။ ဆန်ခါသုံးချပ်ပြည့်ဆို မနေ့ညနေက အင်းသူကြီး မသိအောင် ရိုးထဲ မှာ ငါးခိုးဖမ်းတာ ငါးရုံချည်း သုံးပိဿာလောက် ရလိုက် တယ်လေ။ ငါး ရုံချည်းရမှာ ပေါ့ ကိုသာကျော်က ငါးရုံချည်းသက်သက်ပဲ ရွေးဖမ်းတာ ကိုး။ ဒီလိုမျိုး အင်းပက်ချိန် ရောက်ရင် ကိုသာကျော် လယ်နားက ရိုးထဲ မှာ ရေက ခန်းလုလု။ ဒိုက်ဖုတ်တွေ အောက်မှာ ငါးရုံတွေက ပေါမှ ပေါ။

အင်းသူကြီး လစ်တာနဲ့ ဆင်းစမ်းလိုက်ရင် ကိုသာကျော်တို့ ကျွမ်းကျင်မှု နဲ့ သုံးပိဿာလောက်က ခဏရယ်။ အကောင်ကြီးတာတွေ များ လို့ အကုန်လုံး ငါးခြောက်ခွဲပစ်တာ နှစ်နေ့သုံးနေလောက် လှန်းလိုက်ရင် ခြောက်မယ်ထင်ပါရဲ့ ။

" ယောက်ျားရေ၊ ဟင်းလေး လာမြည်းကြည့်ပါဦး"

မခင်မှီက မီးဖိုထဲ ချက်ပြုတ်နေရာက အသံလှမ်းပေးတယ်။ ဒီမိန်းမက ဒီလိုပဲ။ ဟင်းလေးများ ကောင်းပြီဟေ့ ဆိုလို့ ကတော့ ယောက်ျားကို ဦးဦးဖျားဖျား မြည်းကြည့် စေချင်တာ။ မရိုးနိုင်တဲ့ စေတနာပေါ့။

ကိုသာကျော်လည်း မခင်မှီ ကျေနပ်အောင် မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ပြီး ဟိုလှန် ဒီလှော လုပ်ကြည့်တော့ ငါးရုံအူဟင်းက ကျက်နေပြီ။ ငါးရုံခေါင်းနဲ့ ကင်ပွန်းရွက် ချဉ်ရည်ဟင်းအိုးက မီးဖိုပေါ်မှာ ပွက်ပွက်ဆူလို့ ။ ဟင်းရည်တစ်ဇွန်း ခပ်မြည်းလိုက်တာ ဝမ်းထဲမှာ ဟာထွက်သွားတယ်။

"ကောင်းလိုက်တာ မိန်းမရာ။ လျှာပါ တစ်ပတ်ကျွမ်းပြန်သွားလို့ မနည်း ပြန်ဆန့် လိုက်ရတယ်။ ဗိုက်ဆာပြီကွာ ထမင်းစားကြမယ်"

မခင်မှီကိုပြောပြီး အိမ်ရှေ့ ပြန်ထွက်လာတော့ မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းက ဖရိုဖရဲ။ ဆန်ခါတွေထဲမှာ စီးထားတဲ့ ငါးခြောက်ပြားတွေက ပွစာကိုကြလို့ ။ အိမ်က ကြောင်မ ပါးစပ်ထဲမှာ ကိုက်ဖြုတ်ထားတာက တစ်ကောင်။ ဒေါသ မြွေဟောက်က ကိုသာကျော် ငယ်ထိပ် တက်ပေါက်တော့တယ်။ တံမြက်စည်း ဆွဲပြီး လိုက်တော့ ကြောင်မက ငါးခြောက်ပြားကို ချပြီး အိပ်ခန်းထဲက ခုတင်အောက်မှာ သွားဝပ်နေတယ်။

" မိုး မိုး မိုး လာ လာ လာ"

ကိုသာကျော်က အသာလေး ချောခေါ်မှ ကြောင်မက မရဲတရဲနဲ့ အ

နားကပ် လာတယ်။ လည်ကုပ်ကို အမိအရကိုင်းပြီး နှုတ်သီးဖျားကို တံမြက်စည်းနဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် လေး သုံးချက်လောက် နှက်ပေးလိုက်ရင်း ကိုသာကျော်နှုတ်က ကြိမ်းဝါးလိုက်တာက

" နောက်တစ်ခါ ခိုးစားဦးမလား။ ကဲဟာ... ကဲဟာ... မှတ်ထား "

ဈာန်ဇာနည်

ဆဲသလိုများ ဖြစ်သွားလား

လင်းခေတ်ဇော်

ဦးအေးကို ဆိုတာက ဟောဒီ တပေါင်းလည်ရွာရဲ့ ရွာမျက်နှာဖုံး လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး တစ်ယောက်ပေါ့။ အလှူအတန်းရက်ရောသလို ရပ်ရွာသာရေးနာရေးကိစ္စ တွေမှာ လည်း ရှေ့ဆုံးကဦးဆောင်ပြီး အားတက်သရော ပါဝင်လေ့ရှိတယ်။ နောက်ပြီး ဒီ တပေါင်းလည် တစ်ရွာလုံးမှာ သူ့ကျေးဇူးနဲ့ ကင်းတဲ့ သူက မရှိသလောက် ရှားတယ်။ လူမပြောနဲ့ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းက အောင်နက်တို့ ဂုတ်ကျားတို့ တောင် ဦးအေးကို ထန်းလျက်ခဲကျွေးဖူးတဲ့ ကျေးဇူးရှိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဦးအေးကိုက စိတ်ရင်းကောင်းသလောက် စိတ်က လက်

တစ်ဆစ် ရယ်ပါ။ လူဖြောင့် စိတ်တိုကြီးလို့ ပြောရမယ်။ စကားပြောရင် လည်း တုတ်ထိုးအိုးပေါက်၊ ပိဿလေးဘေးပစ်နဲ့ ။ သူ့အိမ်မှာ သူရင်းငါး လုပ်တဲ့ မောင်ဩလေးဆိုတဲ့ ကောင်ကို ချီးမွမ်းတာပဲကြည့်။

"ငါ့ဆိုတဲ့ ကောင်က အရမ်းဖင်ပေါတာ။ အလုပ်လုပ်တာများ ကိုစ က်ဖေ အိမ်က ခိုင်းနွားကြီး ကျနေတာပဲ မခိုမကပ်ဘူး။ ထမင်းစားတော့ လည်း နဒီသင်း ဝက်မကြီး ကန်စွန်းခင်းထဲ လွှတ်လိုက်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ထောင်းထည့်နေသလားတောင် မှတ်ရတယ်" တဲ့ ။

မောင်ဩများ နာသာခံခက်နဲ့ ။ ဒါ့ကြောင့် ရွာထဲက လူတော်တော် များများက ဦးအေးကိုကို မလွဲရှောင်နိုင်လို့ သာ အလိုက်အထိုက် ဆက် ဆံနေကြရတာ။ သူ့မြင်တာနဲ့ တတ်နိုင်သလောက် ဝေးဝေးက ရှောင် သွားကြတယ်။

တစ်နေ့ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် အရှင်ဥတ္တရက ကျောင်းဝန်းထဲက အများ သုံး သောက်ရေကန်ဆယ်ဖို့ ရွာသူရွာသားတွေကို အစည်းအဝေး ခေါ်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဦးအေးကိုက ဦးစီးဦးဆောင်ပေါ့။ အစည်းအ ဝေးမှာ ဦးအေးကိုက ဘာပြောသလဲဆိုတော့

" အေး... ကျောင်း၊ ကန်၊ ဇရပ် ဖော်ဆောင် ပြုလုပ်တယ်ဆိုတာ ကုသိုလ် ရတယ်။ အဲဒီတော့ ရွာထဲက အကုသိုလ်များ တဲ့ သူတွေ အပါယ်တံခါး ပိတ်အောင် ဒီသောက်ရေကန်ကို ဝိုင်းဖော်ကြတာပေါ့ကွာ "

ရွာထဲက လူတွေကို အကုသိုလ်များ တယ်လို့ ပြောတာကို အားလုံး က မကျေနပ် ပေမယ့် ဘုန်းကြီးရှေ့မှာ ဆိုတော့ ငြိမ်နေကြရတယ်။ ရေ ကန်ဖော်တဲ့ နေ့လည်း ရောက်ရော သူ့အိမ်က သူရင်းငါး မောင်ဩလေး ရယ်၊ ရွာအရှေ့ပိုင်းက ဇိုးသမား မောင်သွင်ရယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ

ကပ်ပြီးစားသောက်နေတဲ့ နိုင်ကြည်သားနေနဲ့ ရောင်နီသက်လွင်ရယ်ပဲ လာကြတယ်။ ကျန်တဲ့ သူတွေက အကုသိုလ်များ လို့ ရေကန် လာဖော် ကြတယ် အပြော ခံရမှာ စိုးလို့ မလာကြဘူးလေ။

ဦးအေးကိုလည်း တောက်တခတ်ခတ်နဲ့ စောင့်နေသေးတယ်။ နေ တော်တော် မြင့်လာတော့ သူလည်း စိတ်မရှည်တော့ဘဲ လာတဲ့ သူနဲ့ ပဲ လုပ်တော့မယ်လို့ ဆော်ဩ လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူစိတ်တိုပြီး ပြော လိုက်တဲ့ စကားကြောင့် လာတဲ့ သူတွေပါ ပြန်ကုန်ပါလေရော။ သူပြော တာကို ကြည့်ဦး။

" တောက်၊ အလုပ်လုပ်ရမယ် ဆိုတော့ တစ်ကောင်မှ ပေါ်မလာကြ တော့ဘူး၊ ကြာတယ်ကွာ။ ဘယ် ခွေးမသားမှ မလာလာ၊ လာတဲ့ ခွေးမ သားတွေနဲ့ ပဲ လုပ်တော့မယ်" တဲ့ ။

လင်းခေတ်ဇော်

ကျွန်တော် ခွေးမသား မဟုတ်ဘူး

တင်မျိုး

ဒုတိယတန်း ကျောင်းသား မောင်ဖိုးကျော်သည် သွက်လက်ချက်ချာ ရှိ ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်သူကလေး တစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ ဆရာ၊ ဆရာမ များက မေးသည့် အခါတိုင်းတွင် လည်း လျင်မြန်စွာ ဖြေတတ်သဖြင့် ဆ

ရာ၊ ဆရာမများ ၏ ချစ်ခင်မှု ကိုလည်း ရရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ KG တန်းမှ သူညီမလေးကိုလည်း ချစ်ခင် အလို လိုက်တတ်သေးသည် ။

သူတို့ အိမ်ဝိုင်းထဲတွင် မိသားစုနှစ်စု နေထိုင်ကြသည် ။ ဖိုးကျော်အမေ ဒေါ်လှရီနှင့် ဖိုးကျော်အဒေါ် ဒေါ်လှမှီ(ဒေါ်ခွေးမ)တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်တို့ သည် အမွေဆိုင် ဝိုင်းထဲတွင် မိသားစုနှစ်စု အတူ နေထိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည် ။ ဒေါ်လှမှီ ငယ်စဉ်က ရန်ဖြစ်သည့် အခါတိုင်း ကိုက်ဆွဲတတ်သောကြောင့် ခွေးမဟု ခေါ်ကြရာမှ နာမည်အရင်း ပျောက်ပြီး ‘မခွေးမ’ ဟု သာ အမည်တွင် နေတော့သည် ။

ဖိုးကျော်အမေ ဒေါ်လှရီနှင့် ဒေါ်ခွေးမတို့ သည် တစ်ဝိုင်းတည်း နေကြသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများမှ အမြဲလိုလို လွဲမှားလေ့ရှိသည် ။ ဒေါ်လှရီ၏ သားသမီးများကို ဒေါ်ခွေးမ၏ သားသမီးများ ဟု လွဲမှားတတ်သလို၊ ဒေါ်ခွေးမ၏ သားသမီးများကိုလည်း ဒေါ်လှရီ၏ သားသမီးများ နှင့် လွဲမှားလေ့ရှိသည် ။

တစ်ခုသောနေ့လယ် မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ဆရာဦးဌေးဇော်က ငိုက် မြည်းသလို ဖြစ်နေ၍ အငိုက်ပြေစေရန် အလို့ ငှါ ဖိုးကျော်ကို သူ့အနား ခေါ်၍ စနောက် လေတော့သည် ။

" ဟေ့ ဖိုးကျော်၊ မင်းတို့ အဖေက လူမိုက်ကြီးဆို "

" ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ "

ဖိုးကျော်က မဆိုင်းမတွ ဖြေလိုက်သည် ။

" လူမိုက်ဆိုရင် လူဘယ်နှစ်ယောက် ရိုက်ဖူးလို့ လဲကွ "

" နှစ်ယောက်ရိုက်ဖူးတယ် ဆရာ "

" ဟေ... ငါ မသိလိုက်ရပါလားကွ။ ဘယ်သူတွေကို ရိုက်ပစ်တာလဲ "

" ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ညီမလေးကိုရိုက်တာ "

ဆရာဦးဌေးဇော် ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်း ထိန်းထားရင်းက ထောမ
နာ ပြုလိုက်သည် ။

" ခွေးမသား၊ ပေါက်ကရလေးဆယ် ပြောတတ်တယ် "

ဆရာဦးဌေးဇော်၏ စကားဆုံးသည် နှင့် ဖိုးကျော် ချက်ချင်းဆိုသလို
ပြန်ပြော လိုက်သော စကားကြောင့် စာသင်ကျောင်း တစ်ကျောင်းလုံး ပွဲ
ကျသွားရတော့သည် ။ ဖိုးကျော် ပြောလိုက်သည် ကတော့...

" ကျွန်တော် ခွေးမသား မဟုတ်ဘူး ၊ လှရီသား " ဟူသတတ်။

တင်မျိုး
